

[Tove Jørgensen]

vet tilkendegivet nævnet af skoledirektøren i kommunen, at nævnet heller ikke er berettiget til at formulere skriftlige henvendelser direkte til forældrene, men at det kan pålægge skoleinspektøren at formulere et brev, der indeholder de oplysninger, skolenævnet ønsker at videregive.

Besvarelse (8/3 78):

Undervisningsministeren (Ritt Bjerregaard):

Det er min principielle opfattelse, at et skolenævn vil kunne rette skriftlig henvendelse til forældrekredsen om spørgsmål inden for skolenævnets kompetenceområde, og at nævnet i denne forbindelse har ret til at blive gjort bekendt med forældrenes adresser.

Jeg kan imidlertid ikke udtale mig nærmere om den konkrete sag, der er nævnt i begrundelsen for spørgsmålet, idet vi ikke har kendskab til sagen i ministeriet, men på den givne foranledning vil undervisningsministeriet anmode de lokale skolemyndigheder om en udtalelse.

Til *socialministeren* (27/2 78) af:

Tove Jørgensen (DKP):

»Hvorledes er procenten af den samlede, faktiske udbygning af daginstitutionerne i forhold til den samlede planlægning i de tre hidtidige planrunder, og hvorledes forholder den faktiske udbygning af henholdsvis vuggestuer, børnehaver og fritidshjem i de enkelte amter sig procentvis og i reelle tal til deres udbygningsplaner i samme periode?«

(Spm. nr. 519).

Begrundelse.

Ved den årlige budgetplanlægning er kommunerne ikke forpligtet til at budgettere i forhold til udbygningsplanerne. I nogle tilfælde har kommunerne undladt at etablere planlagte daginstitutioner, selv om ventelisterne til daginstitutioner har været stigende. Som følge heraf er udbygningsplanerne ikke nødvendigvis udtryk for den faktiske udbygning.

Det er imidlertid kommunernes udbygningsplaner og ikke de konstaterede behov, der danner forudsætningerne for de prognoser, der er udarbejdet i planredegørelse nr. 1, De offentlige investeringer 1978-90. Ved en

undersøgelse foretaget af Børne- og Ungdomspædagogernes Landsforbund blev det dokumenteret, at ventelisterne i 1977 var på 72.000, heraf 30.000 akutte. Men kommunernes udbygningsplaner svarer ikke til dækningen af disse behov. Er udbygningsplanerne ydermere ikke udtryk for den faktiske udbygning, kan pronoserne og planlægningen for de næste 12 år således ikke betragtes som realistisk.

Besvarelse (6/3 78):

Socialministeren (Eva Gredal):

Vedlagt følger en kommenteret opgørelse over den samlede, faktiske udbygning af daginstitutioner i forhold til den planlagte. Som følge af den korte svarfrist har det ikke været muligt at foretage en opgørelse fordelt på institutionstyper og amter, bl. a. fordi en sådan opgørelse kræver gennemgang af et ganske omfattende baggrundsmateriale.

En sammenligning mellem den samlede, *faktiske* udbygning af daginstitutioner og den *planlagte* udbygning i de tre hidtil gennemførte planrunder (U-planerne 75/80, 77/82 og 78/83) er kun mulig frem til 12. januar 1977, som er opgørelsesdagen for den seneste sociale ressourceopgørelse. Det betyder, at det *kun* er muligt at sammenligne den faktiske og planlagte udbygning for de to første år af udbygningsplanen 75/80 samt at sammenligne ressourceopgørelsen pr. 12. januar 1977 med status pr. 1. januar 1977 fra udbygningsplanen 77/82.

En sådan sammenligning er foretaget i tabel 1, der viser den samlede udvikling såvel i reelle tal som procentvis. Tabellen angiver endvidere udviklingen fordelt på institutionstyper.

Ved en vurdering af procenten for den samlede, faktiske udbygning i forhold til den planlagte er det nødvendigt at være opmærksom på specielle problemer omkring den første udbygningsplan, der uundgåeligt har været præget af begyndelsesvanskeligheder på en række områder. Dette gælder i særlig grad afgrænsningen af de kvantitative oplysninger. F. eks. har nogle kommuner i deres udbygningsplan angivet det normerede antal daginstitutioner, hvorved forstås det antal børn, der er plads til ad gangen, mens andre kommuner har angivet det faktiske antal indskrevne og således opgjort 2 børn,